

Vilnis Šmīdbergs (*1944)

Chamber Music

Magdalēna Geka, violin/viola

Iveta Cālīte, piano

Ilona Meija, flute

Trio sonāte flautai, vijolei un klavierēm

Trio Sonata for flute, violin and piano (1989)

1. I. ♩ = 60	7:10
2. II. ♩ = 84	4:17
3. III. ♩ = 60	2:53

4. Variācijas klavierēm / Variations for piano (1972) 10:13

Sonāte alta vijolei un klavierēm

Sonata for viola and piano (1978)

5. I. Più Andante – Allegro	6:35
6. II. Andante	3:26
7. III. Scherzo	3:05
8. IV. Vivo	3:31

Pirmā sonāte vijolei un klavierēm

Sonata No. 1 for violin and piano (1987)

9. I. Largo	4:40
10. II. Allegro	3:48
11. III. Andante – Allegro	4:30
12. IV. Cadenza	4:10

13. Raudu deja flautai, vijolei un klavierēm

Lamenting Dance for flute, violin and piano (2023 version) 11:17

TT: 69:53

Recorded at: Liepāja Concert Hall Great Amber, August 2024

Recording producer & sound engineer: Jānis Straume

Editing, mixing, mastering: Jānis Straume

Booklet text: Armands Znotiņš

English translation: Egils Kaljo

Photos: Jānis Porietis, private archive

Design: Gundega Kalendra, Raugs.eu

Executive producer: Egīls Šēfers

© © LMIC/SKANI 170, 2025

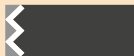
skani.lv

LATVIJAS MŪZIKAS
INFORMĀCIJAS CENTRS

Kultūras ministrija

VALSTS
KULTŪRKAPITĀLĀ FONDS

GREAT AMBER
LIEPĀJAS CONCERT HALL

In my recollection, May 8, 2024, was a lovely, sunny day. I cannot say for certain, since events in the outside world usually overshadow meteorological events, but I am sure that we can find the temperature, the cloud levels and other weather realities for that specific day in online databases. In any event, May 8, 2024 brought joy – there was a concert in the Gold Hall of the Riga Latvian Society House titled *Vilnis Šmīdbergs – 80!*. The performers were violinist and violist Magdalēna Geka, pianist Iveta Cālīte, and flutist Ilona Meija, and the programme included Šmīdbergs' Sonata for viola and piano, *Variations* for piano, *Lamenting Dance* for flute, violin and piano, Sonata for violin and piano, and *Sonata Trio* for flute, violin and piano – and it is this very group of interpreters and these five opuses that can be found on the new album from the national record label SKANI.

The date of the previously mentioned concert could also be considered the halfway point between two other events – on March 12, Vilnis Šmīdbergs received the Latvian Grand Music Award for Lifetime Achievement, but, on June 14, with a smaller group of people, he celebrated his 80th birthday. Additionally, after the concert on May 8, musicologist Boriss Avramecs was also enthused, and he compared Šmīdbergs' art with that of the representatives of the *New Complexity*. True, this kind of comparison does not seem so very eccentric now – James Dillon and Michael Finnissy were guests at the Latvian festival *Skaņu mežs*, the chamber orchestra Sinfonietta Rīga performed Gérard Grisey's *Vortex temporum*, while the festival *deciBels* at the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music dedicated an entire programme to Jonathan Harvey. Still, during the Soviet occupation, behind the Iron Curtain, everything was different – Vilnis Šmīdbergs worked completely separately from his contemporaries in Western Europe, and this is why the unifying aspect here could be not just the metaphysical flow of ideas over borders, but also professional skill. Just like Jonathan Harvey and his followers, so it is with Vilnis Šmīdbergs – every note is in its place, every dramaturgical structure is realised with a precise polish, every idea has gained a compositionally apt animation.

Vilnis Šmīdbergs was born in 1944, one of the darkest years in human history. That also echoes in his music, however, tragedy is not the dominating world view and message characteristic here. A striving for harmony, the presence of humanistic values, the accenting of the spiritual verticals evoked by Christianity, a view of traditions and history – these dimensions are woven throughout Šmīdbergs' art, he consequentially, seriously and truthfully resolves these themes. That is why a more direct parallel might not be as much with Michael Finnissy or James Dillon, but more with John Tavener, also born in 1944. The *Fall and Resurrection* composer heard his score at the Sacred Music Festival in Riga in 2004, while, in 2003, Vilnis Šmīdbergs heard the premiere of the Psalm Symphony Laudator; also in his more laconic works, the ethics and aesthetic of Tavener's creative work often echoes in Šmīdbergs' conceptual guidelines.

The third circle of artistic intimacy is formed by Vilnis Šmīdbergs' spiritual relatives here in Latvia – in many cases his good friends from his youth (Pēteris Vasks and Agris Engelmanis), at other times – his

colleagues and associates (Maija Einfelde, Artūrs Grīnups, Mārtiņš Brauns). Currently, one after another of the representatives of this generation of composers have been receiving the Latvian Grand Music Award or the *Golden Microphone* music recording award for lifetime achievement. Many of these composers are no longer with us, but a retrospective reflection is enough to know that Vilnis Šmīdbergs is not lonely. It is true, though, that he is not well understood. And probably underappreciated. Clearly, in the years of Soviet occupation, which was followed by the surge in *wild capitalism*, he went through the same overall atmosphere of suspicion, animosity and suppression, like the ones experienced by Grīnups, Einfelde and Engelmanis. Still, their music is performed. And Šmīdbergs' scores can be heard in new interpretations.

In addition to the previously mentioned authors, we should definitely also mention Romualds Kalsons and Pēteris Plakidis, and then, with the music of all these masters, an overall landscape is gradually revealed to listeners – each composer's mentality is different (Plakidis sounds theatrically looser, Kalsons – more ironic, Grīnups' tragedy is balanced by a contemplation rooted in neoclassicism, on the other hand, Einfelde's tragedy – the richness of Latvian poetry, while Vilnis Šmīdbergs' existentialism cannot be compared with anyone else), but the unifying points of contact can be found in the classic aesthetic of modernism and a view of an all-encompassing harmony. Being a composer is, of course, something completely different than studying the works of Immanuel Kant (even though all the authors mentioned here are intelligent and educated people), but the words of the *Königsberg* philosopher – *the starry heavens above and the moral law within* are truly applicable to the creative works of Vilnis Šmīdbergs and his associates. Another one of Šmīdbergs' peers can be found right next to him – Georgs Pelēcis and the essential *euphony* and *kalokagathia* concepts in his music; if Šmīdbergs himself calls one of his works sarcastic, then that only means another confirmation of the manifestation of the composer's aesthetic confidence in contrast with the pointless crime and suffering in the world; but if the dramatic conflicts in some Šmīdbergs work collide in grotesque congestion, that only means that the conclusion will definitely be enlightened.

Nearing the conclusion, a few more significant stops for listeners of the music of Vilnis Šmīdbergs. Šmīdbergs graduated the composition class of Ādolfs Skulte in what is now called the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music – and his students always considered this master a role model. In 1967, Vilnis Šmīdbergs and Gunārs Šimkus founded the art rock group *Katedrāle* – after four years overshadowed by aversion from the Soviet regime, the group breaks up, but Latvian rock music will never be the same again. In 1974, Šmīdbergs is present for the founding of the group *Sīpoli* – and, after four years, the nonconformist ideas presented here are pursued on a different path by Mārtiņš Brauns, and it is again impossible to fit Latvian pop music in the frames of the Soviet regime's musical requirements. After the restoration of Latvian independence, he spent sixteen years in the

Interior Ministry State Police Wind Orchestra, and, during that time, he began collaboration with the Professional Wind Orchestra *Rīga*, and, the skill he gained as an arranger stamped his own Symphony No. 3 (The Latvian Grand Music Award in 2010) as well as his Concerto for alto saxophone and wind orchestra, the *Liepāja Concerto No. 8* for violin and orchestra, and other smaller scale original works.

A few more words about the works recorded on this album by Magdalēna Geka, Iveta Cālīte and Ilona Meija. The piano variations that Šmīdbergs composed as a student turned out to be so complicated that their public premiere was only at the concert on May 8, 2024. The work *Lamenting Dance* was originally the “*Altera veritas*” ensemble, consisting of two kokles, flute and accordion. Later, though, to allow for other kinds of performers, there were two other versions of the work created - the opus *Carousel* for orchestra and also a version for flute, violin and piano as a special commission for the beforementioned concert. On the other hand, the *Sonata for viola and piano*, and the *Sonata for violin and piano* and the *Trio Sonata* for flute, violin and piano come from a time when the active interpreters of the music of his peers were violinist Jānis Bulavs, flutist Agnese Ārgale, violist Ojārs Melnbārdis, pianists Jānis Rinkulis and Edmunds Goldšteins. Now there is a new generation, and this recording was made with the hope of raising awareness of Vilnis Šmīdbergs’ music beyond the borders of Latvia.

Violinist **Magdalēna Geka** is known in Latvia and internationally with her charisma, musical enthusiasm, energy, vividness and now also her enduring interest in viola performance. On January 24, 2025, at the grand concert of Latvian symphonic music, Magdalēna Geka, together with the State chamber orchestra *Sinfonietta Rīga* and conductor Normunds Snē premiered the violin concerto *words with vanished letters* by Jānis Petraškevičs, and, on October 18, 2024, at the new music festival “*Arēna*” with the same performers premiered the violin concerto *Vacuum Domains* by Platons Buravickis, as well as gave the world premieres of new works by Santa Buš, Matīss Čudars, Asia Ahmetjanova (Latvia / Switzerland), Camille Pepin (France), and Gabriel Sivak (Argentina). Together with pianist Kishin Nagai she recorded Béla Bartók’s sonatas and rhapsodies, and, together with pianist Iveta Cālīte she recorded Maija Einfelde’s sonatas.

Award winner at many international competitions, member of many notable performing groups (the Orchestre Philharmonique de Radio France, the Paris Orchestra, the chamber orchestra *Kremerata Baltica*, *Orchestre Hexagone*, *Ensemble Appassionato*), concertmaster and leader, she received her Master’s degree in the violin and chamber ensemble specialty at the Paris Conservatory, and the *Artist Diploma* in both Paris and the Queen Elisabeth Music Chapel in Belgium. As a soloist, she has performed with many different orchestras in Latvia, France, Germany and Ukraine. She was a co-founder of the piano trio *Sōra*, she founded the festivals *New Latvian Chamber Musicians - Saulkrasti* and the *Ventspils Chamber Music Days*. As of 2022, Magdalēna Geka is the first violinist of the distinguished French string quartet *Akilone*, as of 2024, the concertmaster of the chamber orchestra *Sinfonietta Rīga*.

The musician's achievements include three nominations for the *Opus Klassik* award and two nominations for the Latvian Grand Music Award – in the category *New Musician of the Year* (2014) and *For Distinguished Interpretation* (2020).

Pianist **Iveta Cālīte** has established a broad range in her professional work and repertoire selection, with the main accents placed on Latvian and French musical works, as well as rarely performed works. Together with violinist Magdalēna Geka, she recorded the album *Maija Einfelde. Violin Sonatas for the SKANi label*, which gained multiple nominations for the prestigious *Opus Klassik* award.

Iveta Cālīte studied in France, at the *École Normale de Musique de Paris*, with Jean-Marc Luisada. Later, she continued her studies in Sweden, at the Stockholm Royal College of Music, with Stefan Bojsten, where she gained her Master's degree and soloist diploma. She has performed together with the Norwegian Radio Orchestra and many orchestras in Stockholm, including performances of piano concertos by Wolfgang Amadeus Mozart and Maurice Ravel and has made several recordings for the Latvian Radio. Iveta is internationally acclaimed chamber musician and has performed in ensembles in the Nordics, the Baltic countries, USA, France, Germany and Luxembourg.

Flutist **Iļona Meija** has been the rector of the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music since 2024. Her career after graduation of the Academy (Bachelor's degree in Vilnis Strautiņš' flute class and Master's degree in Gunta Sproģe's chamber music class) included work in the Latvian National Symphony Orchestra, the Latvian National Opera Orchestra and Chamber Orchestra *Sinfonietta Rīga*. She has performed as a soloist and in varied chamber ensemble configurations, where, in addition to the quality of her performance, she has also added her notable skills in the interpretations of scores of various eras and genres – from pearls of ancient music and the classical era to the freshest and technically complex modern sound art.

Iļona Meija has performed with pianists Pēteris Plakidis, Jautrīte Putniņa, Dzintra Erliha, Herta Hansena, organist Larisa Bulava, harpsichordist Ieva Saliete, flutist Ilze Urbāne, bassoonist Dzintars Jurgelaitis, violist Andra Dārziņa, and cellists Ivars Bezprozmanovs and Ēriks Kiršfelds. The musician has participated in recordings of albums of works by Jonathan Harvey, Pēteris Vasks, and Lūcija Garūta.

She has given master classes in Germany, France, the Netherlands, Italy and the Baltic States. She was awarded the Latvian Academy of Music award for best faculty member in 2020, and she won the highest Latvian award in music – the Grand Music Award – in 2015 in the category *For distinguished work in an ensemble*.

Armands Znotiņš

English translation by Egils Kaljo

Atskatoties atmiņās uz 2024. gada 8. maiju, šķiet, ka tā bijusi gluži jauka un saulaina diena. Apzvērēt gan to nevaru, jo ārpusaules notikumi parasti aizēno meteoroloģiskos apstākļus, taču pieņemu, ka konkrētā datuma gaisa temperatūru, mākoņu daudzumu un citas reālijas iespējams noskaidrot interneta datu bāzēs. Jebkurā gadījumā 2024. gada 8. maijs priecēja – Rīgas Latviešu biedrības nama Zelta zālē notika koncerts ar pieteikumu *Vilnim Šmīdbergam – 80!*. Uzstājās vijolniece un atliste Magdalēna Geka, pianiste Iveta Cālīte un flautiste Ilona Meija. Programmā bija iekļauta Šmīdberga sonāte altam un klavierēm, *Variācija*s klavierēm, *Raudu de*ja flautai, vijolei un klavierēm, sonāte vijolei un klavierēm un *Trio sonāte* flautai, vijolei un klavierēm – un tieši šāds interpretu sastāvs, tieši šie pieci opusi arī meklējami Nacionālā skaņu ierakstu nama SKANi jaunajā albumā.

Iepriekšminētā koncerta datums pieminams arī kā viduspunkts starp diviem citiem notikumiem – 12. martā Vilnis Šmīdbergs saņēma Lielo mūzikas balvu par mūža ieguldījumu, bet 14. jūnijā daudz šaurākā lokā viņš nosvinēja astoņdesmito dzimšanas dienu. Turpretī 8. maijā pēc koncerta sajūsmināts bija arī muzikologs Boriss Avramecs, kurš Šmīdberga mākslu salīdzināja ar *jaunās sarežģītības* pārstāvjiem. Jā, tagad šāds salīdzinājums nemaz nešķiet tik ekscentrisks – Džeimss Dilons Latvijā viesojies festivālā *Skaņu mežs*, un Maikls Finisijs tāpat, kamerorķestra *Sinfonietta Riga* ansamblis spēlē Zērāra Grizē *Vortex temporum*, bet Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas festivāls *deciBels* veselu programmu vēltījis Džonatanam Hārvijam. Taču padomju laikā, aiz dzelzs priekškara viss bija citādi – Vilnis Šmīdbergs strādāja absolūti nošķirti no saviem vienaudžiem Rietumeiropā, tādēļ šeit kā vienojošu aspektu var nosaukt ne tikai metafizisko ideju plūsmojumu pāri robežām, bet arī profesionālo meistarību. Kā ir Džonatanam Hārvijam un viņa līdzgaitniekiem, tā ir arī Vilnim Šmīdbergam – katra nots atrodas savā vietā, katra dramaturģiskā struktūra īstenota ar precīzu slīpējumu, katra ideja guvusi kompozicionāli tīrīgu iedzīvinājumu.

Vilnis Šmīdbergs dzimis 1944. gadā – vienā no drūmākajiem gadiem cilvēces vēsturē. Tas atbalses arī viņa mūzikā, taču traģiska tomēr nav komponista dominējošā pasaules uzskata un vēstījuma iezīme. Tiekšanās pēc harmonijas, humānisma vērtību klātesamība, kristietības raisītās garīgās vertikāles akcentēšana, skats uz tradīciju, uz vēsturi – šīs dimensijas caurvij Šmīdberga mākslu, šīs tēmas viņš risina konsekventi, nopietni un patiesi. Tādēļ vēl jo tiešāka paralēle šeit būtu ne tik daudz ar Maiklu Finisiju vai Džeimsu Dilonu kā ar 1944. gadā dzimušo Džonu Taveneru. Opusa *Fall and Resurrection* (*Krišana un augšāmcelšanās*) autors savu partitūru dzirdēja Rīgā 2004. gadā Garīgās mūzikas festivālā, turpretī 2003. gadā Vilnis Šmīdbergs dzirdēja pirmatskaņojumu psalmu simfonijai *Laudator*, arī lakoniskākos darbos Tavenera daiļrades ētika un estētika nereti sasauca ar Šmīdberga konceptuālajām vadlīnijām.

Trešo mākslinieciskās tuvības loku veido Vilņa Šmīdberga gara radinieki tepat Latvijā – vairākos gadījumos labi draugi un jaunības (Pēteris Vasks un Agris Engelmanis), citkārt – drīzāk kolēģi un domubiedri (Maija Einfelde, Artūrs Grīnups, Mārtiņš Brauns). Patlaban šīs komponistu paaudzes pārstāvji viens pēc otra saņem Lielo mūzikas balvu vai mūzikas ierakstu gada balvu *Zelta Mikrofons*

par mūža ieguldījumu, vairāki no viņiem jau citā saulē, taču pietiek ar retrospektīvu atskatu, lai saprastu, ka Vilnis Šmīdbergs nav vientuļš. Taisnība, droši vien pārāk maz saprasts. Droši vien nepietiekami novērtēts. Skaidrs, ka padomju okupācijas gados, kam vēlāk turklāt sekoja tā sauktā *mežonīgā kapitālisma* uzplūdi, gājis cauri tai pašai vispārēju aizdomu, naidīguma un noklusējuma atmosfērai, kādu piedzīvoja Grīnups un Einfelde, un Engelmanis. Tomēr viņu mūzika skan. Un jaunās interpretācijās dzirdamas arī Šmīdberga partitūras.

Līdzās jau piesauktajiem autoriem noteikti jāmin Romualds Kalsons un Pēteris Plakidis, un tad nu arī visu šo meistarū mūzikas klausītājiem pakāpeniski atklājas kopaina – katra komponista mentalitāte ir atšķirīga (Plakidis izklausās teatrāli atrasišķs, Kalsons – ironiskāks, Grīnupa traģiku līdzsvaru neoklāsicismā sakņota apcere, turpretī Einfeldes traģiku – latviskās poēzijas bagātīgums, savukārt Viļņa Šmīdberga eksistenciālais nēlīdzinās nevienam citam), bet vienojošie saskares punkti meklējami klasiskā modernisma estētikā un skatā uz visaptverošu harmoniju. Komponista profesija, protams, ir pavisam kas cits, nekā Emanuela Kanta darbu pētniecība (lai gan visi šeit minētie autori ir gudri un izglītoti cilvēki), taču Kēnigsbergas filosofa vārdi *zvaigžnotā debess pār mani un morāles likums manī* patiešām attiecināmi arī uz Viļņa Šmīdberga un viņa domubiedru daiļradi. Tādēļ turpat blakus arī vēl kāds Šmīdberga vienaudzis – Georgs Pelēcis ar viņa skaņumākslā būtiskajiem eifonijas un *kalokagatijas* jēdzieniem; ja pats Šmīdbergs kādu savu darbu nosauc par sarkastisku, tad tas nozīmē tikai vēlreizēju komponista ētiskās pārliecības manifestāciju pretstatā pasaulē notiekošo noziegumu un ciešanu bezjēdzībai; ja kāds Šmīdberga skaņdarbā dramatiskie konflikti saduras groteskos sastrēdzinājumos, tas nozīmē tikai to, ka izskaņa katrā ziņā būs apskaidrota.

Jau tuvu noslēgumam vēl pāris Viļņa Šmīdberga mūzikas klausītājam nozīmīgi pieturas punkti. Tagadējo Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmiju Šmīdbergs absolvējis Adolfa Škultes kompozīcijas klašē – un šo meistarū viņa audzēkņi vienmēr piesauc kā paraugu. 1967. gadā Vilnis Šmīdbergs un Gunārs Šimkus dibina ārtroka grupu *Katedrāle* – pēc četriem padomju režīma nepatikas apēnotiem gadiem ansamblis izirst, taču latviešu rokmūzika nekad vairs nebūs tāda kā iepriekš. 1974. gadā Šmīdbergs ir klāt pie grupas *Sīpoli* tapšanas – vēl pēc četriem gadiem šeit pieteiktās nonkonformistiskās idejas citā rakursā turpina Mārtiņš Brauns, un latviešu popmūziku iesprostot padomju varai paklausīgu estrādes dziesmu rāmjos atkal izrādās neiespējami. Pēc Latvijas neatkarības atgūšanas sešpadsmit gadi aizvadīti Iekšlietu ministrijas Valsts policijas pūtēju orķestrī, tolaik aizskata arī sadarbība ar toreizējo profesionālo pūtēju orķestri *Rīga*, un aranžētāja darbā gūtā meistarība apzīmogojusi gan paša Šmīdberga Trešo simfoniju (Lielā mūzikas balva 2010. gadā), gan arī koncertu alta saksofonam un pūtēju orķestrim, Astoto Liepājas koncertu vijolei un orķestrim un vēl citus mazāka apjoma oriģinālopusus.

Vēl pāris vārdi par Magdalēnas Gekas, Ivetas Cālītes un Ilonas Meijas albumā iekļautajiem darbiem. Šmīdberga studiju gados komponētās klavieru variācijas izrādījās tik sarežģītas, ka publisku pirmatskaņojumu tās piedzīvoja tikai 2024. gada 8. maija koncertā. Skaņdarbs *Raudu deja* nāk no

ansamblim *Altera veritas* adresētā repertuāra, ko veido mūzika divām koklēm, flautai un akordeonam. Vēlāk, lai paplašinātu atskaņotāju loku, radās vēl divas skaņdarba versijas – opuss *Karuselis* orķestrim un kā īpašs pasūtījums jau iepriekš minētajam koncertam, versija flautai, vijolei un klavierēm.. Turpretī sonāte altam un klavierēm, sonāte vijolei un klavierēm un *Trio sonāte* flautai, vijolei un klavierēm nāk no laika, kad savu vienaudžu mūzikas aktīvi interpreti bija vijolnieks Jānis Bulavs, flautiste Agnese Ārgale, altists Ojārs Melnbārdis, pianisti Jānis Rinkulis un Edmunds Goldšteins. Tagad paudzes ir mainījušās, un šis ieskaņojums tapis cerībā pievērst Viļņa Šmīdberga mūzikai uzmanību arī ārpus Latvijas robežām.

Vijolniece **Magdalēna Geka** Latvijā un ārzemēs pazīstama ar savu harismu, muzikālo aizrautību, enerģiju, spozmi un nu jau arī ar paliekošu interesi alta spēlē. 2025. gada 24. janvārī latviešu simfoniskās mūzikas lielkoncertā Magdalēna Geka kopā ar Valsts kamerorķestri *Sinfonietta Rīga* un diriģentu Normundu Šnē pirmatskaņojusi Jāņa Petraškeviča vijolkoncertu *vārdi ar izzudušiem burtiem*, 2024. gada 18. oktobrī Jaunās mūzikas festivālā Arēna to pašu interpretu sastāvā pirmatskaņojusi Platona Buravicka vijolkoncertu *Vakuuma domēni*, sniegusi pirmās versijas arī Santas Bušs, Matīsa Čudara, Asijas Ahmetžanovas (Latvija / Šveice), Kamilas Pepānas (Francija), Gabriela Sivaka (Argentīna) jaundarbiem. Kopā ar pianistu Kišinu Nagai ieskaņotas Bēlas Bartoka sonātes un rapsodijas, kopā ar pianisti Ivetu Cālīti ieskaņotas Maijas Einfeldes sonātes.

Daudzu starptautisku konkursu laureāte un daudzu nozīmīgu muzikālo vienību (Francijas Radio filharmonijas orķestris, Parīzes orķestris, kamerorķestris *Kremerata Baltica*, *Orchestre Hexagone*, *Ensemble Appassionato*) dalībniece, koncertmeistare, atskaņojuma vadītāja ieguvusi maģistra grādu Parīzes Nacionālajā augstākajā mūzikas un dejas konservatorijā vijoles un kameransambļa specialitātē un *Mākslinieka diplomu* gan Parīzē, gan Karalienes Elizabetes Mūzikas kapelā Beļģijā. Kā soliste uzstājusies ar dažādiem orķestriem Latvijā, Francijā, Vācijā un Ukrainā. Līdzdibinājusi klavieru trio *Sōra*, izveidojusi festivālus *Jaunie Latvijas kameramūziķi – Saulkrastiem* un *Ventspils kameramūzikas dienas*. Kopš 2022. gada Magdalēna Geka ir izcilā franču stīgu kvarteta *Akilone* pirmā vijolniece, kopš 2024. gada – Valsts kamerorķestra *Sinfonietta Rīga* koncertmeistare.

Mūziķes panākumu klāstā ir trīs nominācijas Vācijas skaņu ierakstu balvai *Opus Klassik* un divas nominācijas Lielajai mūzikas balvai – kategorijā *Gada jaunais mākslinieks* (2014) un *Par izcilu interpretāciju* (2020).

Pianiste **Iveta Cālīte** savā profesionālajā darbībā un repertuāra izvēlē aptvērusi plašu diapazonu, galvenos akcentus liekot uz latviešu un franču skaņumākslu un retu darbu atskaņošanu. Kopā ar vijolnieci Magdalēnu Geku Nacionālajā skaņu ierakstu namā SKANi tapis albums *Maija Einfeldē. Vijoļsonātes*, kas ieguvis vairākas nominācijas prestižajai Vācijas skaņu ierakstu industrijas balvai *Opus Klassik*.

Iveta Cālīte studējusi Francijā, Alfrēda Korto Parīzes mūzikas augstskolā pie Žana Marka Luisadas. Pēcāk studijas turpinātas Zviedrijā, Stokholmas Karaliskajā Mūzikas augstskolā, pie Stefana Bojstena un Matsa Vidlunda, kur iegūts maģistra grāds un solistes diploms. Uzstājusies kopā ar Norvēģijas Radio orķestri un dažādiem Stokholmas orķestriem, tostarp Volfganga Amadeja Mocarta un Morisa Ravela klavierkoncertu, kā arī veikusi vairākus ierakstus Latvijas Radio. Iveta ir starptautiski pieprasīta kamerģitāri, uzstājusies dažādu ansambļu sastāvā Ziemeļvalstīs, Baltijas valstīs, ASV, Francijā, Vācijā un Luksemburgā.

Flautiste **Ilona Meija** kopš 2024. gada ir Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas rektore. Viņas iepriekšējā karjera pēc šīs augstskolas absolvēšanas (bakalaura grāds Viļņa Strautiņa flautas klasē un maģistra grāds Guntas Sproģes kameransambļa klasē) ietver darbu Latvijas Nacionālajā simfoniskajā orķestrī, Latvijas Nacionālās operas orķestrī un kamerorķestrī *Sinfonietta Rīga*. Uzstājusies kā soliste un muzicējusi daudzveidīgos kameransambļu sastāvos, kur atskaņojuma kvalitātēm pievienojušās arī Ilonas Meijas teicamās prasmes dažādu laikmetu un žanru partitūru interpretācijās – no senās mūzikas un klasicisma pērlēm līdz pat mūsdienu skaņumākslas svaigākajām un tehniski sarežģītākajām aktualitātēm.

Ilonas Meijas skatuves partneri bijuši pianisti Pēteris Plakidis, Jaurīte Putniņa, Dzintra Erliha, Herta Hansena, ērģelniece Larisa Bulava, klavesniste Ieva Saliete, flautiste Ilze Urbāne, fagotists Dzintars Jurgelaitis, altiste Andra Dārziņa, čellisti Ivars Bezprozvanovs un Ēriks Kiršfelds. Mūziķe piedalījusies Džonatana Hārvija, Pētera Vaska, Lūcijas Garūtas daiļradei veltīto albumu ieskaņojumos.

Sniegusi meistarklases Vācijā, Francijā, Nīderlandē, Itālijā un Baltijas valstīs. Mūzikas akadēmijas Gada balva kā labākajam mācībspēkam Ilonai Meijai piešķirta 2020. gadā, bet Latvijas valsts augstākais apbalvojums mūzikā – Lielā mūzikas balva – kategorijā *Par izcilu darbu ansamblī* iegūts 2015. gadā.

Armands Znotiņš

